

Nit de Nadal

El Nadal es fret, plujós, trist.

L'hivern, en tota sa cruesa, dóna un to gris a la gran festassa.

Sols en la llar, a l'escalf de la família, s'hi gaudeix de benestar placèvol. Davant la taula ben parada s'alegren les cares i s' deixa de banda a lo de fóra, pensant solsament en disfrutar, car la diada s'ho porta.

Més no tot-hom es feliç en la vila, encara que l'alegria dels més sobreixi per damunt les penes dels desheretats, dels que han nascut pel sofriment, dels que la fatalitat amb tota sa nuesa persegueix.

Fixem-s'hi. Dos vellets captaires, cap nevat, pols tremolós, corva l'espina, sense domicili, que en altre temps també foren feliços, també gaudiren de l'alegre Nadal, doncs en sa joventut treballant se guanyaven la vida, quedaren sense fills, sense ls fills aimats, en els quals tenien posades les esperances d'un bell pervindre, d'una bona vellesa, passejen, bo i breçolant-se en busca d'un petit refugi, després de tot un dia de pidolar una almoïna que ls satisfets no ls donen.

La pluja que cau es menuda, freda com neu que, al caure damunt ses mal cobertes carns, els punxa com puntes d'agulles d'acer, els atueix i, rendits, cerquen reculliment en un portal fondo de l'església, en el qual, ja sense esma, abraçats l'un amb l'altre, pera donar-se escalf se preparen a passar-hi la nit, l'alegre nit de Nadal, amb tristesa que llur cor nua, ls ulls regalimen llágrimes a l'ovirar l'alegria dels demés i el trobar se ells, vellets, sense ampar, sols .. solets; essent fills del treball, havent donat llur força, llur sang pera enriquir als qui més fan feliços en la vida i als qui més els desprecien.

Les onze toquen en el campanar de la vila. Les orquestres, en llurs societats, conviden amb ses notes ballivoles, a l'esplai...

La pluja continua ferma, constant. Els satisfets s'apressen panxa-plena, rojes les galtes, a disfrutar, a ple goig, de la nit, l'alegre nit de Nadal.

Els vellets sommien... sommien que ben dinen. Tot es somni.

Joan F. Frank

De Pascuas

Ya estamos en Noche Buena: noche alegre y bulliciosa para el mortal, que en la tierra puede gozar de la vida teniendo salud perfecta. Ya se oye de la guitarra el son de vibrantes cuerdas, y el ruido metalino de la alegre pandereta. Alegría en las ciudades, en pueblos, villas y aldeas. Cruzando calles y plazas de Granollers, rica y bella, (villa amada que por cuna tiene guirnalda de sierras) van las madres con sus hijos; el abuelito, la abuela; viudos, solteros, casados; casadas, viudas, doncellas hermosas; de esbelto talle;

rubias, blancas y morenas, ansiosos de ver Jesuses; Reyes Magos, las estrellas guadoras del portal, el buey, la mula, la oveja; diversidad de figuras que los belenes ostentan.

Para descansar sus cuerpos, con el alma satisfecha vuelven a su santo hogar, a gozar paz verdadera durmiendo en mullidos lechos.

El nimbo crepuscular en el Oriente ostenta su luz anunciando el día. Ya el sol sigue su carrera. Con el beso de sus rayos, brilla la escarcha en la tierra. Dejad el lecho, mortales, que es hoy día de gran fiesta. Van las alegres muchachas por las calles; muy risueñas, a comprar turrón, barquillos, en sus preferidas tiendas. El jijón, el mazapán, el de avellana, el de yema. Vinos, de lo superior. del Priorato; de Alella y el espumoso Champagne para completar la fiesta. Más, ay...! no todo mortal puede disfrutar de ella dando rienda a sus placeres con esplendor y grandeza.... ¡Ay del pobre sin salud! . . . ¡Ay del pobre sin pesetas!

D. Davi y Güell

Caritat

A la porta de la casa rectoral d'un poble, el nom del qual no ve al cas i que tampoc vui recordar-me, hi havia un lletreret que deia:

Aquí s' fa caritat el dissabte de cada setmana, de 10 a 11 del matí

A dita hora, una munió d'homes, dónes i quitxalla, vells xarucs i gent decrepita, de cares famolenques i malaltices que cobrien vergonyosament llurs cossos demacrats i erts de miseria amb robes de colors indefinits, que semblaven voler preservar d'un fret cruu i intens, enganyant així la carn que, pel color moradenc que tenia, pla s'endevinava de lluny que no ho aconseguien pas, passaven d'un a un; pel davant del portal d'aquella santa casa; anaven passant, aquells cossos flagellats per la miseria, creada i fomentada per una humanitat despictada i barbre, i un home fatuu, amb posat despectiu i com creient-se superior an aquell seguici miserable i vergonyós, amb superioritat altiva i insultant anava donant a cada hú una minúscula moneda d'una quantitat tant irrisoria, que sembla talment creada no més que pera remeiar o aminorar mals d'altri.

Aquesta trista impressió, que tinc grabada en un dels fulls del llibre de la meva vida, m'ha mogut a escriure aquestes quatre ratlles mal girbades, pera demostrar una vegada més que la caritat que s' fa ostensiblement, de tu a

tu i a la llum del dia, no es caritat: es un insult despictat, es una vergassada que treu sang i flagella encara més la carn leprosa, miserable i corrompuda per mals incurables i encomanadicos, que, pera vergonya d'un segle que s' diu de la llum i del progrés, passejen pels carrers, aquests desvalguts de la vida, en munió famèlica i miserable, cercant aquella almoïna, aquella minúscula moneda d'una quantitat tant irrisoria, que sembla talment creada no més que pera remeiar o aminorar els mals d'altri...

Caritat, sí; però caritat anónima: caritat de tots pera tots els que constitueixen l'immensa família de desvalguts i pàries de la vida; aquesta família en la que tots són germans de desgracies i privacions. Aquesta es la caritat que avui demana a l'altruisme i filantropia del poble de Granollers, aquest estol de joves que colaborem en les columnes d'aquest periòdic.

R.

Fatal contraste

Ya hemos llegado a Navidad!, a la gran fiesta universal, a la fiesta de las alegrías, a la fiesta de las vanidades, a la fiesta de las miserias, a la fiesta de los desengaños....

¡Oh, Navidad! Yo te saludo con el corazón lleno de amargura, al ver que ha transcurrido un año más y aun respiramos el mismo ambiente de misticismo que antaño: por doquier la hipocresía imperante, la miseria desgarradora, la desigualdad, el desequilibrio....

Navidad, día de manifiesta alegría para los chiquillos que esperan comer con exceso los consabidos turrónes. Día de jolgorio para la juventud siempre ansiosa de recibir emociones y dispuesta en todo momento para la juerga. Día de felicidad inmensa para las doncellas que se les presenta ocasión propicia para lucir sus exuberantes formas cubiertas por brillantes trajes, por sendos abrigos. Día de satisfacción infinita para las personas de sentimientos religiosos que, con motivo de la fiesta del Nacimiento del Redentor, se les presenta ocasión para rendir tributo a las extraordinarias funciones que con tanto esplendor celebra la Iglesia católica. Día de crueles desengaños para los que soñando constantemente con sacar la lotería, no les ha caído ni un ápice.

En resumen, que Navidad es la fiesta esperada con más entusiasmo y celebrada con mayor fastuosidad de las del año.

Pero ¿es qué puede participar todo el mundo de esta suntuosa fiesta? No, y eso precisamente es lo triste, lo lamentable, las eternas diferencias, los terribles contrastes de nuestra mísera vida.

¿Es justo, es razonable, es ni siquiera humano, que mientras unos, altaneramente engalanados con trajes que les cuestan exorbitantes sumas, cubiertos sus cuerpos con lujosos abrigos, adornados sus pechos con joyas de inmenso valor, provistas sus manos de majestuosos brillantes, esto es, llevando encima una fortuna, se dirijan montados en soberbios automóviles, al teatro, al baile, a la Iglesia,— donde quiera que sea,— a hacer ostensible gala de los privilegios con que la fatalidad les ha dotado, mientras los otros, los desheredados de la fortuna, los que carecen de casa y hogar, se vean obligados a acechar la entrada y salida de los locales frecuentados por esta parte de mundo que la fortuna les sonríe para ver si piadosamente les depositan una miserable moneda de cobre en sus frías y descarnadas manos?

¿Es lógica tan enorme desigualdad entre los que constituimos la gran familia de la humanidad, entre los que vivimos en un mismo mundo y bajo un mismo cielo?

¡Oh, contraste fatal!

J. Ll.

Imp. Garrell · Granollers